

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Η ΕΠΟΠΙΓ'Α ΤΟΥ 21 ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

— Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1822 συνήλθε ἡ πρώτη Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀνεξαρτησία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

— Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1828 ὁ Ἰβραὴμ πήρε στὰ χέρια τοῦ ἑνα τοκοῦρα κ' ἔδωσε στοὺς στρατιώτες τοῦ σύνθημα τῆς καταστροφῆς τῆς Πελοποννήσου.

— Τὸν Ἰανουάριο τοῦ ἑἴκοσι ἔτους κατέλευσε ὁ Καποδίστριας ἀπ' τὴ Ρωσία στὸ Ναύπλιο ὡς κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

— Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1798 διὰ προδοσίας τοῦ Δημητρίου Οἰκονόμου, ἀπὸ τὴν Κοζάνη, συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς Κυβερνήσεως ὁ ἐθνομάρτυς Ρήγας Φερραῖος.

— Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1821 ἡ νῆσος Σπέτσοι ἐκήρυξε τὴν ἐπανάστασις κατὰ τῶν Τούρκων.

— Τὸν Μάρτιο τοῦ 1829 ὁ Καραϊσκάκης ἀπέκρουσε τὴν ἐπίθεσι τοῦ Ρεσὶτ πασᾶ, παρὰ τὸ Κερασίον.

— Τὸν Μάιο τοῦ 1830 ἀπέθανε στὴν Τεργεστή ὁ αἰμυνητός διδάσκαλος τοῦ Γένους Μ. Κούμας.

— Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1825 ὁ Ἰβραὴμ εἰσέβαλε στὴν Τριπολιτῶνα.

— Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1827 ὁ Γκούρας ἐπεχείρησε ἡρωϊκῶς ἔξοδο καὶ κατεδίωξε τοὺς ἐχθρούς του μέχρι τῆς μονῆς Πετρούρας.

— Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1823 ὁ στρατὸς τοῦ Δραμῶναι συνθηκολόγησε μὲ τοὺς Ἕλληνας καὶ μεταφέρθηκε στὴν Πάτρα.

— Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1827 οἱ ἐν Ἐσμονίᾳ Ἕλληνες πληρεξούσιοι συνελθόντες ἐπέλεξαν πρόεδρο τὸν Γ. Σισίνη, γραμματεῖα τὸν Ν. Σπυριδιῶν καὶ προφύλαγο τὸν Νικηταρά.

— Τὸν Μάρτιο τοῦ 1826 ὁ πολιορκουμένον κάστωρα τοῦ Αἰτωλικοῦ ζήτησαν κ' ἔλαβαν τὴν ἀδεία νὰ φύγουν ὅλοι, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ ὄφραια κοπέλλα, ποὺ τὴν ἐκράτησε ὡς λεία τοῦ Ἰδραῆμ.

— Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1824 ἀπέθανε τὸν Μεσολόγγι ὁ μέγας ποιητὴς καὶ φιλέλληνας λόρδος Βύρων.

— Τὸν Μάιο τοῦ 1821 οἱ Ἕλληνες στόλαχοι, ἀναχωρῶντας ἀπ' τὴ Χίο, συνήρτησαν δύο Τουρκικὰ πλοῖα καὶ ἐσφαξαν ὅλους τοὺς ἐπιβάτας των γιὰ νὰ ἐκδικηθῶν τὸν θάνατο τοῦ Πατριάρχου Ἠεροῦ.

— Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1822 ὁ Κανάρης κυριόλησε στὴ Χίο τὴ ναυαρχίδα τοῦ Καρᾶ Ἀλῆ.

— Τὸν Ἰούλιο τοῦ 1822 ὁ Ρεσὶτ πασᾶς, ἐξορμήσας ἐκ τῆς Ἀφῆς, κατετρόπωσε στὸ Πέτα τοὺς ἀντιπάλους τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ φιέλληνας.

— Τὸν Αὐγουστο τοῦ 1826 ὁ Κιουτατζῆς ἐκνέρισε τὰς Ἀθήνας καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τῆς Ἀκροπόλεως.

— Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1826 κατέλευσε στὰ ἑλληνικὰ νερά, ὑπὸ τὴ διοίκησι τοῦ Ἀσπυγγος, ἡ φρεγάδα «Καρτερίω» καὶ ὄψωσε τὴν Ἑλληνικὴ σημαία.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΑΛΕΤΡΙ ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Οἱ Αἰγύπτιοι ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἀλετριοῦ στὸν Θεὸ τοῦ Ὀσπυ, οἱ δὲ Φοῖνικες στὸν μεγάλο ἐφευρέτη τους Δράγωνα.

Ἡ Ἁγία Γραφή πάλι ἀναφέρει ὅτι οἱ Ἑβραῖοι ἐγνώριζαν στοὺς χρόνους τοῦ Ἰακώβ νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ μὲ ἀλέτρι, ὅπως καὶ σήμερον.

Ἐπίσης οἱ Κινεζοὶ ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἀλετριοῦ στὸν παρὰρχαυο Αὐτοκράτορα τοῦ Κιν-Νόγγ, ὁ ὁποῖος ἐβασίλευσε τριάντα αἰῶνας π.Χ.

Οἱ Ἕλληνες λόγιοι, τέλος, ἀποδίδουν τὴν ἐφεύρεσι τοῦ ἀλετριοῦ στὸν Τριπολιτῆμον καὶ στὴ βασίλισσα τῆς Σικελίας Δήμητρα.

φρόντητα, κάποια ἠθικὴ χαλάρασι. Καὶ σήμερον ἀκόμη ἴσως ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ προτιμᾶνε τὸ παλιὸ θέατρο πῆς Παρασκευοπούλου καὶ τῆς Βεράνη ἀπὸ τὸ σύγχρονον. Μὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ποὺ προτιμᾶνε τὴν πρὸ τοῦ 1912 μισῆ Ἑλλάδα ἀπὸ τὴ σημερινή; Βέβαια τὸ θέατρο τότε ἴσως ἦταν ἠθικώτερον, μὰ εἶνε γνωστὸ ποὺ κάθε πρόδοιο στὸν πολιτικὸν φέρνει μοιραία, μαζὶ μὲ τὰ καλὰ, καὶ μερικὰ ἀνάποδα καὶ πὸς κάθε ἐπανάστασι κάνει νὰ ξεπετάγονται διπλά στὰ ἠθικὰ στοιχεῖα μερικὰ παρῶσα. Κάθε κίνησις πρὸς τὰ ἑμπεδῶς, θέλει φτερά, θέλει ἐλευθερία. Μὰ εἶνε μοιραῖο οἱ ἄνθρωποι, ἔ' ἀδύνατα αὐτὰ πλάσματα τοῦ Θεοῦ, νὰ πέρτουν εὐκολα ἀπὸ τὴν ἐλευθερία στὴν ἐλευθεριότητα, ὅπως πολλὴ εὐκολα μπορεῖ ὁ βέβηλος ἀνὰ νὰ συνεπαρθῆ ἀπὸ τὸ ἄδολο κρασι τοῦ Διονύσου, νὰ πέσῃ γουροῦνι στὸ μεθῆσι στὴ λάσπη τοῦ δόξμου. Μὰ γιὰ εἶ' αὐτὰ θὰ μιλήσωμε σὲ ἄλλο μας σημεῖον.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνήθεια.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΟΤΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΠΕΣΟΥΝΕ...

(Τοῦ ΣΤΕΚΚΕΤΤΙ)

"Όταν τὰ φύλλα πέσουνε κ' ἔρθεισι γιὰ νὰ ζητήσης τὸ μαυρισμένον μου σταυρὸ στὰ σπῖτια τοῦ θανάτου, σὲ μιὰ γωνιά θὰ τὸν εὕρῃς, κόρη, καὶ μὴ δακρύσεις καὶ φτυρωμένα ἀνθή πολλα θὰ βρῖσκωνται σιμά του.

Γιὰ τὰ μαλλιά σου τὰ ξανθὰ νὰ δρέψῃς τὰ λουλούδια ποὺ ἀπ' τὴν καρδιά μου φύτρωσαν καὶ νὰ μὴν τὰ διαλέξῃς. Εἰν' ὅσα σκέφτηρα γιὰ σε, ἔ' ἄγραφα καὶ τραγουδία, εἶνε τοῦ ἔρωτος αὐτὲς ὁσες δὲν σοῦλα λῆξεις.

ΤΡΙΟΔΕΤΟ

(Τοῦ G. MARIBON)

Ἡ πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαΐου ἦταν ἡ πρὸ μακάρια στὴ ζωὴ μου. Σὲ εἶδα καὶ σ' ἀγάπησα, ψυχὴ μου, τὴν πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαΐου.

Ἰδέα ποὺ μοῦ ἐγεννήθη, σκοποῦ Θεοῦ! Σ' εἶδε ἂν ἀρέσει αὐτὸ, Σιλβία, ψυχὴ μου, ἡ πρώτη μέρα τοῦ μηνὸς Μαΐου ἦταν ἡ πρὸ μακάρια στὴ ζωὴ μου...

ΜΕ ΦΙΑΗΣΕ

(Τοῦ ALFIERI)

Γάλα στὶς φλέβες μου θερμοῦ, γλυκώτατον ἐχῆθη κ' ἴδη ἡ καρδιά μου κολλητὰ στὸν μέλιτος τὸ κῆμα. Ὁ λόγος ποὺ στὰ μέλι μου παθόνταν ἐδιδυλῆ καὶ στὴ χαρὰν ἐβάφτηκε γλῆκὰ τοῦ βίου τὸ νῆμα.

Ὅλες ἡ λίρες, τὸ δεινὸ ποὺ μέσα στὴν καρδιά μου εἶχαν φαῖλα, πετάξανε κ' ἡ λίρες γλυκαθῆραν, καὶ τὰ φαρμάκια ἀθάνατο νερὸ δὲ σωθῆκαί μου γίναν, κ' ἡ φλόγες ὄλες των μὲ μιὰ πνοῆ σβυστήκαν.

Πνοὴ τοῦ ἀγγέλου ποὺ στὴ γῆ μὲ κάλλιη ἀνθοπλασμένα ἦρθε, πετώντας ξαφνικά, καὶ ζήτησε τοῦ κόσμου τὴν ὁμορφίαν κ' ἀλλάχτηκε σ' ἀφρόπλοιστὴ παρθένα.

"Αχ, πόσο ἐκείνην ἀγαπᾶ, ψυχὴ μου! Εἶνε τὸ φῶς μου. Τὴ λάτρευα, μ' ἀγάπησε, μὲ ὀδρα ἐμφυχωμένα μὲ φίλησε κ' ἀνοήχτηκαν τὰ οὐράνια ἐνδὺς ἐμπαρὸς μου.

ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΗΣ

(Τοῦ J. BENSERADE)

Στόμα γλυκοχαμόγελο, στόμα μαλαματένιο, στόμα γλυκώλιο, τερπνὸ, μὲ χεῖλη κοραλλῆνο, στόμα ποὺ ὁ κόσμος τὸ κυττὰ ἔλος καὶ τὰ θαυμάζει, στόμα ποὺ εἶνε γιὰ θεοῦς, ποὺ μέλι ξεσταλάζει, στόμα ποὺ μόνο τὰ καλὰ πάντα μιλεῖ κ' ἐκλέγει, στόμα ποὺ καὶ λιγότερα ἀπὸ τὰ μάτια λέγει, στόμα γλυκαῖς ἀναπνοῆς π' ἄρωμα χίνει ἀνάγια, στόμα γεμιστὸ ἀνιμτὰ λαμπρὰ μαργαριτῶνα, στόμα μὲ δίχως τέχνασμα, χωρὶς πλαστὰ τὰ χρώματα, στόμα ποὺ εἶνε ζηλευτὸ μισοστὰ σ' ὅλα τὰ στόματα, στόμα ποὺ δίνει καὶ ψυχὴ στ' ἄνθρωκα μὲ τὸ μίλημα. «Στόμα, τοῦ λέω παιὰ κ' ἐγώ, εἶσαι θεὸς γιὰ φίλημα».

ΣΤΗ ΦΥΓῆ ΤΗΣ

(Τοῦ F. ALBARADI)

"Όταν ἡ νύχτα νίνεται τῆς σιγαλιάς τὰ κάλλιη κ' ἐμπνέει τερπνὰ τὸν ἔρωτα μ' ὀδύγκυους παλμοῦς καὶ στὰ μυστήρια τῆς βραδιάς, στοῦ ἔρωτα τὴν ἀγκλή χίλιες νυσιπληγῶντες καρδιές σκαρτοῦν μὲ στεναγμοῦς.

Ἐγὼ μονάχος ἀρνητὸν μὲ δάκρυα καὶ μὲ πόνους, γιὰτὶ ἡ ἀγάπη χωροῦν σ' ἐμὲ παιὰ δὲν μιλεῖ, δὲν παῖζει ὡς ἔπαυσε μ' ἐμὲ στοὺς περυσμένους χρόνους, δὲν μὲ μαγεῖνε ὡς ἄλλοτε μ' ἐκείνης τὸ φίλι.

Σὰν ἀστρατὴ περῶσασι ἡ ἔρωτικὸς ἡμέρες μαγευτικῆς, γλυκώτατες κ' ἀπόγανε μ' ἐσὲ ποὺ τώρα ἐκρυφοπέταξες καθὼς ἡ περσιότερες, καὶ μὲσ' στὴ λάτῃ μου πιχτὸς εἶπαι πρὸς ἐσὲ.

Κάθε ποὺ συλλογιζομαι μ' ἔκστασι, κόρη, ἐσένα ἀναστενάξω ὁ δόστυχος, κλαῖο πιρὰ, θρηγνὸ, κ' ἐλπῖδα δὲν μ' ἀπόμεινε παρὰ στὰ πληγωμένα ἀπ' τὸν Τοξότη στήθη μου ἀλώνια νὰ πονῶ...

